

Đầu tháng tư năm nay, tôi có dịp đến thăm Nhật Bản - đất nước mặt trời mọc- để xem hoa đào nở rộ khắp nơi. Dịp này tôi có viết một bài ngắn với tựa đề “Nhật Bản mùa hoa đào” đăng trên trang nhà Ái Hữu Công Chánh (phần du lịch). Nay xin trích thêm một phần khác của du ký nói về Tokyo by night và một đêm sống như lối Nhật, mời các bạn theo dõi ...

Từ Minh Tâm

A. Tokyo by night - Lạc lối giữa đô thành:

Tiệc tối trên du thuyền:

Rời khu Ginza, chúng tôi lên xe buýt đi về phía đông, ngang qua khu chợ cá Tsukiji nổi tiếng để ra bên tàu để chuẩn bị ăn tối trên du thuyền sang trọng Symphony. Trong khi chờ đợi hướng dẫn viên là anh Tam mua vé chúng tôi đi chụp hình chiếc du thuyền và có dịp thấy một đoàn phụ nữ Nhật chừng 20 người mặc toàn áo kimono. Tiếc rằng áo thì rất đẹp mà mấy vị này nếu không ... già thì lại ... xấu nên tôi không chụp tấm ảnh nào. Khoảng 5 giờ, chúng tôi lên tàu. Chiếc du thuyền này khá lớn có chừng 4 tầng lầu. Ngoài đoàn chúng tôi có 40 người, cũng có chừng 5 bàn dành cho khách lẻ. Trang trí bên trong du thuyền thật đẹp đẽ và sang trọng. Nhân viên tiếp tân chào đón rất lễ độ và lịch sự. Bữa ăn tối lại là buffet với nhiều món khác nhau rất hấp dẫn. Ngon lành nhất là món thịt bò nướng rất là mềm và có người đứng cắt

thịt để cho vào đĩa của mình. Tàu chạy dưới cầu treo Rainbow ra vịnh Tokyo với tốc độ khá nhanh. Một bên tôi thấy khu Odaiba mà chúng tôi đã ghé hồi sáng, một bên là những khu kỹ nghệ của Tokyo. Trong hơn hai tiếng, tàu đi một vòng khá xa ra tới cửa vịnh rồi trở lại bến cũ. Đây là một bữa ăn trên du thuyền nhưng không có văn nghệ nên thua xa chuyến đi Hawaii kỳ trước của chúng tôi (xem KCDX tập 2). Cảnh trí hai bên tàu cũng thua chuyến du lịch trên sông Danube (KCDX tập 1). Tuy nhiên, ăn tối trên du thuyền ở Nhật cũng là một kỷ niệm khó quên mà ít có tua nào tổ chức trừ tua này.

Rời du thuyền chúng tôi về khách sạn. Xe lại đi trở lại qua khu Ginza. Bây giờ thành phố đã lên đèn. Khu Ginza đầy đèn quảng cáo xanh xanh đỏ đỏ rất là đẹp. Người đi lại cũng tấp nập không kém lúc chiều. Qua khỏi khu Ginza là khu hành chính thì khác hẳn. Nơi đây là trụ sở các bộ của chính quyền Nhật. Đường sá ở đây tối tăm hơn nhiều vì văn phòng thì đóng cửa mà đèn đường thì ít ỏi. Chúng tôi thấy toà nhà quốc hội với kiến trúc trên đỉnh có hình dạng một kim tự tháp.

Xe chạy thêm một đoạn nữa thì tới Shinjuku (Tân Túc) một khu đèn đỏ của Tokyo. Hai bên đường đèn quảng cáo sáng rực như ở Las Vegas. Đây mới thật là khu ăn chơi của Tokyo. Người đi mua sắm thì đông nghẹt. Bà xã tôi cứ thắc mắc hoài là không biết ban ngày người ta làm ăn chuyện gì mà bây giờ rảnh rỗi đi chơi nhiều quá. Theo tôi biết, đàn ông Nhật sau giờ làm việc thì ít khi về nhà sớm vì nhà cửa chật chội. Nếu không ở lại sớm làm việc trễ thì họ thường la cà ở các nơi vui chơi giải trí tới khuya mới về tới nhà. Thấy Shinjuku vui quá tôi quyết định sau khi về khách sạn thì sẽ ra trở lại đây chơi tối nay.

Khách sạn tôi cư ngụ tối nay là một khách sạn bốn sao tên là Metropolitan thuộc khu Ikebukuro vùng Tây Bắc Tokyo. Nhận phòng xong xuôi thì cũng đã 8:30. Tôi rủ bà xã ra khu Shinjuku chơi. Bà ấy nói mệt không đi và ở lại khách sạn. Tôi thì ham vui và nghĩ là mình chỉ

có một đêm nay ở Tokyo mà thôi nên quyết định đi chơi. Vì vậy mà bị lạc lối về.

Lạc lối giữa Tokyo:

Trước khi đi tôi hỏi mấy người lễ tân ở khách sạn để xin bản đồ khu vực mình ở là Ikebukuro và bản đồ Tokyo. cầm bản đồ lên thì tôi hỏi ôi. Vì 95% là tiếng Nhật, chỉ có rất ít tiếng Anh. Đường sá thì không có tên. Ở Nhật trừ mấy con đường lớn là có tên, các con đường nhỏ không tên. Muốn tìm nhà thì không biết làm sao. Nhưng thật ra, tôi đã nghiên cứu trước lúc đi Nhật rồi nên biết rõ tuyến đường xe điện nào mà tôi phải đi. Vấn đề là tìm ra trạm xe điện. Cô lễ tân chỉ dẫn cho tôi là ra đường lớn rồi rẽ trái chừng vài trăm mét thì thấy trạm xe điện. Vậy mà cũng mất gần 20 phút mới tìm ra. Xuống đường hầm thì mới thấy vĩ đại. Trạm xe điện ngầm Ikebukuro quá lớn và người đi xe điện thì đông như kiến. Họ đi rất nhanh mà cũng rất trật tự. Tìm mãi mới thấy bản đồ lớn chỉ dẫn cách mua vé và giá vé. Xe điện ở Nhật tính vé theo khoảng cách gần xa. Thí dụ từ trạm Ikebukuro này đi tới Shinjuku giá vé là 150 yen. Vé bán bằng máy. Có máy toàn tiếng Nhật, có máy có tiếng Anh. Bỏ tiền vô máy đủ 150 thì bấm nút để nhận vé. Tôi đi tuyến đường Yamanote là một tuyến đường xe điện quan trọng ở Tokyo. Xe này chạy theo vòng tròn (cứ 62 phút lại về ga cũ) nên tôi không sợ bị lạc. Cao lắm là về chỗ cũ.

Trên xe có bản đồ điện tử chỉ rõ trạm sắp tới là trạm nào và có thông báo bằng hai thứ tiếng Nhật và Anh. Tối nay xe không đông lắm, hầu hết là thanh niên thiếu nữ đi chơi. Tới Shinjuku tôi tìm lối ra đường. Bây giờ đã hơn 9 giờ tối mà vẫn còn đông lắm. Đèn đóm thì sáng trưng rất là vui. Có thể vui không thua gì Las Vegas. Tôi thấy mấy cô gái kia người Nhật nhuộm tóc vàng hoe, ăn mặc lồi thối, mặt mày thì vẽ vằn vện. Giới trẻ Nhật ngày nay cũng có những người “quậy” như vậy. Một nhóm trẻ khác thì đang tụ năm tụ ba ca hát, đùa giỡn. Đám đông thì cũng ủng hộ. Coi bộ ai nấy tự do thoải mái lắm. Hàng quán bên đường thì bán nhiều nhất là hàng điện tử và điện thoại di động, sau đó là tiệm bán DVD, sách, tiệm quần áo thời trang,

tiệm ăn ... Xa hơn nữa theo tôi biết có khu Kabukicho là một khu đèn đỏ khác rất vui nhưng vì xa và tối rồi nên tôi không kịp đến. Riêng giới trẻ thì hay đến một vài khu khác cũng vui không kém ở đây là Rappongi (Lục Đầu Bán) hay Shibuya. Hai khu này cũng chỉ cách Shinjuku vài trạm xe điện mà thôi.

Lạc lối lần thứ nhất: Trở lại trạm xe điện Shinjuku để đi về thì mới thấy rắc rối cuộc đời vì bây giờ tìm không thấy lối vào trạm. Lúc tôi ra khỏi trạm thì đi vòng vòng cũng khá xa, bay giờ quên mất lối cũ. Tôi cứ tưởng là có rất là nhiều lối vào trạm xe điện nằm bên lề đường như ở các nước Châu Âu. Vậy mà tìm hoài không thấy. Coi bản đồ thì cũng không thấy chỉ dẫn gì. Trạm xe điện Shinjuku là trạm xe điện lớn nhất nước Nhật, có 5 đường xe điện ngầm, 2 đường xe điện nổi. Mỗi ngày có 2 triệu người đi qua đây. Thế mà đi hoài không thấy lối vào mới lạ. Tôi đã bị lạc lối giữa Tokyo !!! Chận một khách bộ hành và hỏi ông có biết tiếng Anh không. Ông ta không trả lời, chỉ tránh qua một bên rồi đi tiếp. Hình như người Nhật ít biết tiếng Anh thì phải. Đi thêm một đoạn nữa, thấy có bảng chỉ đường vô một khu thương xá tên là Subnade. Thấy có chữ sub và đi xuống nên tôi vô đại. Đi chừng vài chục mét thì thấy thương xá ngầm này lớn mênh mông, thậm chí còn lớn hơn trạm xe điện ngầm Ikebukuro nữa. Và kia rồi, đã thấy bảng chỉ đường vô xe điện ngầm. Té ra, muốn tìm xe điện thì xuống thương xá to lớn này rồi theo bảng chỉ dẫn mà đi. Theo bảng chỉ dẫn đi hoài khoảng 15 phút, xa cũng khoảng hơn 1000 mét thì mới tới đường xuống xe điện. Lên xe điện tôi đi trở về trạm cũ Ikebukuro rất nhanh chóng vì đã biết cách mua vé.

Lạc lối lần thứ hai: Lúc ra khỏi xe điện ở trạm Ikebukuro lại gặp vấn đề khác nữa là trạm này cũng là một khu buôn bán và có mấy chục lối ra. Lúc đi, mình vào lối nào thì không để ý, bây giờ biết lối nào mà ra. Nếu chọn sai lối ra thì có thể đi lạc cả cây số. Tôi nghĩ lại, hỏi nãy theo bản đồ mình ở phía Nam lên bây giờ đi đại ra cửa Nam. Ra khỏi trạm xe điện thì thấy đường sá lạ hoắc và tối thui vì đã hơn 10 giờ

đêm, không giống như lối vào của mình lúc trước, đèn đóm sáng trưng. Bây giờ chỉ có hai giải pháp: một là trở vô trạm xe điện xem lại bản đồ và tìm lối ra khác, hai là đi taxi về nhà vì cũng gần khách sạn lắm rồi chắc không tốn bao nhiêu. Tôi chọn cách thứ hai. Thấy có một

Đông kinh về đêm rực rỡ đèn màu

xe taxi đang đậu tôi mở cửa bước vô xe và đưa danh thiếp của khách sạn để nhờ đưa về. Ông tài xế coi địa chỉ rồi thì cười và nói mấy câu tiếng Nhật. Tôi không hiểu nhưng ông ta chỉ về phía trước và ra dấu như là gần lắm. À chắc là khách sạn ở gần đây thôi. Ông tài xế này chân thật, biết là gần nên không chạy. Gặp tài xế xấu họ có thể chạy một đoạn nhỏ mà mình vẫn phải trả tiền (taxi ở Nhật tính 660 yen cho 2 km đầu tiên). Tôi cảm ơn, xuống xe, đi chừng 100 mét thì thấy cửa chính của khách sạn Metropolitan. Cửa này khác với cửa phụ mà chiều nay xe tua đưa chúng tôi tới vì khách sạn cũng khá lớn và có nhiều cửa. Dù sao thì tôi cũng đã về tới nơi yên ổn tuy là sắp bị lạc lối hai lần giữa Tokyo. Kể ra, đây cũng là một chuyến du ngoạn đáng nhớ.

B. Một đêm sống theo lối Nhật:

Sau hai ngày thăm viếng Tokyo, chiều nay chúng tôi từ giã thủ đô nước Nhật để lên đường xuôi Nam thăm vùng hồ Kawaguchi thuộc vùng núi Phú Sĩ. Trời đổ mưa lâm râm khi chúng tôi lên đường. Tokyo rất to lớn và còn

nhều nơi để thăm viếng, nhưng thời gian có hạn nên chúng tôi đành từ giã trong lưu luyến. Hy vọng nếu có dịp thì sẽ trở lại để tìm hiểu thêm.

Đường về miền Nam băng qua nhiều khu núi đồi. Đường sá quanh co lên cao dần. Xa xa mây mù lãnh đăng che phủ những ngọn núi. Thỉnh thoảng bên sườn núi lại có một vài cây hoa đào nở rất khá đẹp. Vào mùa này khắp vùng Kanto này hoa đào nở rộ. Nhưng chúng tôi chỉ thấy từng cây riêng lẻ nên tuy thấy đẹp nhưng chưa có ấn tượng cho lắm. Khoảng hai giờ sau, chúng tôi tới nơi nghỉ đêm: một khách sạn kiểu Nhật và chúng tôi sẽ sống như một người Nhật tối nay để thử xem cuộc sống của họ như thế nào.

Trước tiên xin nói về hệ thống khách sạn ở Nhật. Mấy hôm nay chúng tôi ở tại những khách sạn sang trọng 4, 5 sao kiểu Tây Phương. Một đêm ở đây giá trên dưới 200 đô la. Tối hôm nay chúng tôi sẽ ở khách sạn loại Ryokan mà tôi sẽ nói sau. Ngoài ra, còn có:

Minshuku (nhà trọ tư): là khách sạn kiểu gia đình, ở những vùng có nhiều du khách, suối nước nóng, hay phố cổ. Ở trong các khách sạn kiểu này giá rẻ nhưng khách cần phải làm một số việc vặt như tự trải và xếp mền gối, khách sạn không cung cấp khăn tắm, khách phải có khăn riêng...

Quán trọ thanh niên: rẻ hơn nữa nhưng phải tuân theo những luật lệ của quán trọ như giờ giấc hạn chế. Tuy nhiên các bạn trẻ thích ở đây hơn vì có cơ hội gặp gỡ những bạn trẻ khác.

Khách sạn tình yêu: có thể mượn theo thời gian ngắn chỉ để phục vụ cho "tình yêu" mà thôi. Nhà cửa ở Nhật chật chội nên nhiều cặp vợ chồng cần khách sạn loại này để ... tâm sự. Khách sạn này có lối đi riêng để không ai thấy ai, bảo đảm riêng tư, kín đáo.

Khách sạn kiểu “capsule” (khách sạn “hòm”): đó chỉ là những cái giường tầng làm bằng inox chồng lên nhau, phòng tắm thì xài chung. Mỗi người chui vô một lỗ giống như tổ ong. Những khách sạn kiểu này thường có ở các nhà ga lớn, hay những khu thương mại cho khách tạm ngủ lưng qua đêm. Giá chừng 4000 yen một đêm.

Ở khách sạn kiểu Nhật - Ryokan:

Bây giờ xin trở lại khách sạn của chúng tôi. Khách sạn nho nhỏ nằm bên bờ hồ Kawaguchi có 6 tầng lầu và có chừng 100 phòng. Trong phòng có một bàn làm việc thấp lè tè, hai bên có hai cái gối. Hình như người Nhật ngồi trên gối mà làm việc chớ không ngồi ghế. Thật ra cũng có hai cái ghế dựa để sát cửa sổ nhưng cũng chỉ cao có 2 tấc. Trong phòng không có giường. Tối nay chúng tôi phải “ăn chay nằm đất”. Phòng của chúng tôi rộng khoảng 20 mét vuông được trải “tatami”. Một tấm tatami thường dài khoảng 2 mét, rộng khoảng 1 mét và dày khoảng 7 cm. Tấm này chắc làm bằng rom nện thật chặt, trên mặt thì có những sợi nằm ngang như chiếu. Khi đi lên thì nó hơi lún một chút. Tuy êm ái nhưng lại phát tiếng kêu cọt kẹt. Chắc là tại vì khách sạn cũ ?. Một tấm tatami như vậy người ta nói giá tới 500 đô la nên khách sạn yêu cầu khách đừng để vali lên đó. Mà phần gỗ ở lối vào thì nhỏ xíu chỉ khoảng 2 – 3 mét vuông là cùng. Tụi tôi lại có hai cái vali to tướng. Một cái để trên phần lối ra vào bằng gỗ thì cũng được. Còn cái kia thì để đâu?. Thấy có một cái tủ lớn để đầy mền gối, nệm ... bà xã tôi lôi ra hết, trải nệm ra sàn. Bây giờ mới có chỗ trong tủ để mà khiêng cái vali còn lại để vô trong đó. Kể ra cũng bất tiện, thua xa các khách sạn kiểu Tây Phương, khi mình tới thì giường chiếu đã sẵn sàng có thể ngã lưng ngay để nghỉ ngơi. Nhà tắm và nhà cầu thì riêng rẽ. Nhà cầu thì không được sạch sẽ lắm so với các khách sạn 5 sao khác.

Trong phòng có để hai bộ đồ ngủ kiểu kimono đơn giản gồm áo khoác, áo choàng và thắt lưng

(gọi là yugata) và hai đôi dép ... Nhật. Nhiều người đã mặc đồ này đi ăn tối nay.

Ăn tối kiểu Nhật:

Tối nay chúng tôi cùng ăn tối với nhau tại khách sạn. Khoảng 7:30 bà con tề tựu trước phòng ăn. Mọi người phải bỏ giày dép ở ngoài trước khi vào phòng. Phòng ăn rộng rãi một mặt tường có trang trí hình núi Phú Sĩ. Trong phòng, bàn ăn thấp lè tè, vì khách sẽ quỳ mà ăn chớ không ngồi. Bàn cao chừng 2 tấc. Trước mỗi người khách là một bàn nhỏ trên có để thức ăn, phía sau có một cái gối để quỳ cho êm. Người Nhật thì quỳ mà ăn, còn dân ta thì ngồi bệt ra sàn mà “đớp hít”. Chỉ kẹt cho mấy ông bà mặc áo kimono thì không biết ngồi như thế nào cho kín đáo.

Trên bàn ngoài hai cái bếp nhỏ nấu hai cái nồi, một nồi canh rau và hải sản, nồi kia là món

”Phe ta” ngồi bệt xuống sàn mà ăn tối

giá chiên với đậu, còn thì đĩa chén la liệt mười mấy món. Người Nhật nói dọn riêng từng người như vậy mới thật sự vệ sinh vì ai ăn phần này của mình không ăn qua phần của người khác. Thức ăn thì đủ thứ: thịt một chút, cá một chút, tàu hủ một chút, có cả dưa món, chả giò, càng cua chiên, tráng miệng một trái quít nhỏ xíu ... Có cá sống nhưng không phải sushi. Cơm thì trắng dẻo rất ngon nhưng nấu hơi nhão. Khi ăn hết một chén thì kêu thêm sẽ mấy cô hầu bàn đem vào trong bới cho chén khác (rắc rối quá !!). Ai muốn uống rượu sakê thì

kêu nhưng phải trả thêm tiền rượu. Nhìn chung, tôi cũng ăn được phân nửa số món ăn trên bàn như chả giò, tàu hủ, canh ... Phân nửa kia như món cá sống, và mấy món khác khó ăn quá nên chừa lại. Ăn tiệc kiểu Nhật tối nay, tôi nhớ lại cảnh ăn cơm cung đình ở Huế hồi về Việt Nam mà liên tưởng tới mấy ông Tây bà Đàm ăn thức ăn Việt. Chắc họ cũng có cảm tưởng giống như tôi hôm nay. Lạ và vui thì có, mà ăn thì không no. Tối nay tôi phải ra đường mua thêm một ít thực phẩm như bánh và sữa để ăn thêm.

Tắm ôn tuyền kiểu Nhật:

Tối hôm nay sau khi ăn xong, tôi hơi mệt nên đi ngủ sớm. Một số bạn đồng hành rủ nhau đi tắm ôn tuyền (nước suối nóng) ở trong hồ ... trên lầu 6. Ở Nhật, nhờ có nhiều núi lửa nên cũng có rất nhiều suối nước nóng do đó người Nhật hay tắm ôn tuyền. Ở khách sạn này nước suối được cho chảy vào hồ trên lầu 6. Nam nữ tắm riêng vì khi tắm thì khoả thân 100%, bên Việt Nam bây giờ gọi cách tắm như vậy là “tắm tiên”. Nước khá nóng khoảng 39 độ C. Người Nhật còn tắm nước nóng hơn ở đây nữa (khoảng 41-42 độ C). Trước khi tắm thì phải tắm trước bằng xà bông cho sạch sẽ. Khi vào hồ thì chỉ “ngâm” chớ không phải tắm nữa. Trong nước ôn tuyền có nhiều khoáng chất, nên khi tắm xong thì sẽ thấy khoẻ khoắn. Ngoài ra, vì tắm nước nóng nên cả đêm hôm đó người sẽ nóng ran và không cảm thấy lạnh. Còn vụ khoả thân khi tắm thì thật ra, ở đây cũng ít người nên chẳng thấy ngại ngùng gì bao nhiêu. (Nhiều khách sạn còn có hồ tắm ôn tuyền ở ngoài trời, không biết lúc đó họ tắm tiên” hay mặc đồ). Riêng tôi, nói cho vui, nếu ở đây cho nam nữ tắm chung kiểu trong phim “Memoir of a Geisha” thì may ra tôi còn tắm chớ nam nữ tắm riêng thì không ham chút nào ...

Ngủ kiểu Nhật:

Trong khi đoàn đi ăn tối thì nhân viên khách sạn đã vào phòng trải nệm gối trên sàn. Tối nay chúng tôi ngủ trên sàn nhà chớ không ngủ giường. Trong phòng có mấy dụng cụ lạ lùng. Tôi không biết để làm gì. Sáng ra, hỏi mấy người bạn đồng hành thì họ nói đó là đồ để đảm lung.

Đạo chơi bên bờ hồ Kawaguchi:

Tối hôm nay mưa rì rả hoài. Tôi cứ lo là mưa hoài tới mai thì hết vui. May thay tới gần sáng thì mưa tạnh. Trời vừa sáng thì chúng tôi đã có mặt bên bờ hồ Kawaguchi để ngắm cảnh và chụp hình. Hồ này ở cao độ khoảng 1.300 mét so với mặt biển, nằm trong vùng núi Phú Sĩ. Quanh vùng này có tất cả 5 cái hồ đều là những thắng cảnh để du lịch. Quanh hồ có một đường xe chạy. Xa hơn là những dãy núi nhấp nhô. Bên kia là một chiếc cầu bắc ngang. Nước hồ tuy không trong xanh nhưng phẳng lặng. Phong cảnh xinh đẹp giống như mấy cái hồ bên Thụy Sĩ mà tôi đã có dịp ghé qua trước đây. Ven bờ hồ có trồng nhiều hoa đào, nhưng trên đây còn lạnh nên đào chưa nở hoa. Nếu những cây hoa đào này nở rộ thì chắc chắn phong cảnh sẽ đẹp hơn nhiều lắm. Hình như có tàu để đưa khách ra giữa hồ chơi, nhưng lúc này còn quá sớm nên chưa có dịch vụ này. Sau khi chụp mấy tấm hình kỷ niệm chúng tôi trở về khách sạn để ăn sáng.

Ăn sáng kiểu Nhật:

Sáng nay lại tiếp tục ăn sáng kiểu Nhật nghĩa là ngồi bệt dưới sàn để ăn như hồi tối. Món ăn thì gồm có cháo trắng, cá chiên, trứng chiên, 2 cục bột nhân thịt (giống như há cảo), canh tàu hủ, dưa món, hai trái dâu tây để tráng miệng, uống nước trà ... Túc cười một điều là tuy ăn cháo mà trên bàn không có cái muỗng nào hết, chỉ có một đôi đũa. Vậy mà bà con cũng ăn được vì tôi thấy họ kêu mấy cô hầu bàn múc thêm cháo hoài.

Như vậy tối hôm qua tới sáng nay chúng tôi đã thử sống một cuộc sống như một cặp vợ chồng Nhật đi nghỉ ngơi. Chắc tại mình chưa quen nên không thấy gì hấp dẫn. Bà xã tôi thì cứ cười hoài vì hôm rày ăn buffet quá xá rồi nên no nê. Tối qua và sáng nay cho ăn đồ Nhật, bà ăn không được, nhưng nói như vậy cũng tốt vì cũng là một cách ... ăn kiêng. Tuy nhiên bà chê cái phòng khách sạn ở đây vì quá nhỏ và thiếu tiện nghi.

Sống theo kiểu Nhật coi bộ không sướng chút nào !!! ./.